

## CAPÍTOL 21

LA FE

*La importància de creure*

**E**n una ocasió, un dels visitants del projecte em va dir:

—Me'n torno cap a Espanya demà, però, vol saber un secret?

—Sí, digue-me'l, pot ser interessant —li vaig dir.

—Doncs sàpiga que sóc ateu al cent per cent —va afirmar del tot convençut i satisfet. Acabava d'assistir a una xerrada meua en què jo havia dit que Déu existeix.

Els que se situen als extrems, tant els que tenen molt clar que Déu no existeix com els que hi creuen al cent per cent, ja tenen el «dilema» resolt. Però entremig d'aquests dos extrems hi ha els que hi creuen i no hi creuen. Hi ha moltes altres persones que es prenen seriosament l'existència d'un ésser suprem, però dubten.

Creure és tan important? Tenir fer en Déu és realment útil? Quina és la diferència entre una persona creient i una que no n'és?

En plantejar-me aquest interrogant em ve al cap una petita anècdota que una vegada em va explicar una voluntària espanyola que em penso que il·lustra molt bé aquest assumpte. Entrar en grans explicacions teòriques probablement ens allunyaria altre cop dels fets, d'aquesta realitat quotidiana que mai no he volgut perdre de vista.

«...Mira, Vicent, només tinc un germà, i resulta que en molts aspectes som com la nit i el dia, sobretot pel que fa a les conviccions espirituals, i especialment en termes de fe. Ell és una persona molt pràctica, racional, amb la seva família i la seva feina. No creu en Déu, ni en res que se li assembli, i en la seva vida no hi ha necessitat ni tampoc lloc per a Déu. Tampoc no és una qüestió que el preocupi ni poc ni gens. Vull dir que tot el que sigui del "més enllà" no li treu el son. Com se sol dir viu "tocant de peus a terra" i és molt feliç.

«A l'altre extrem hi sóc jo. Diguem que tinc una visió força romàntica de la vida. Crec en Déu, però d'una manera molt particular. M'agrada pensar que la vida, Déu —o com li'n vulguem dir— em cuida i que hi ha algú a qui puc demanar ajuda, que no estic sola. La vida m'ha anat demostrant que puc confiar-hi; tinc fe i estic convençuda que mai no em faltará res, que el que necessiti apareixerà, i que he de seguir el camí que el cor m'indica. Així la vida pren un aire màgic.

«Ara mateix sóc a l'Índia. He deixat enrere la meua vida a Espanya per treballar en aquest país un temps, potser uns mesos o uns anys, i quan torni a casa hauré de tornar a començar. Però estic tranquil·la, segur que sortirà alguna cosa. Déu ja s'encarregarà de buscar-me un bon lloc.

«Uns mesos abans de venir a l'Índia el meu germà va intentar parlar amb mi, en el seu paper de germà gran, perquè comen-

cés a “prendre’m la vida seriosament” i pensés en el futur. Segons ell, era hora que busqués una feina fixa a Espanya perquè el mercat laboral cada dia era més dur i els anys passaven.

»Li vaig dir que no es preocupés, perquè la vida em cuidaria i em portaria tot el que necessités, en el seu moment. Déu proveirà!

»Ell em va mirar amb uns ulls com dues taronges, amb incredulitat i amb la certesa que m’estava equivocant.

»Encara a Espanya, dues setmanes després de tenir aquesta conversa, em van trucar del Ministeri d'Educació i Ciència per oferir-me una feina en una escola. Era el que se’n podia dir “la feina del segle”. Ràpidament vaig agafar el telèfon per dir-ho al meu germà, encara que ell no es pogués creure que l’oferta de treball era acció de Déu. Però a mi allò em demostrava que jo tenia raó de confiar, encara que no sabés en qui o en qué...»

Això demostra que el que hi creu de debò sent que té un espai per somiar. La teva vida és diferent.

De guardaespalles n’hi ha pertot arreu. Déu també és arreu.

Creure, la convicció total, dóna una seguretat que ens permet enfrontar-nos a la vida amb una força afegida. Popularment es diu que «la fe mou muntanyes». En efecte, el que té fe sap que compta amb un company inseparable a l’hora d’enfrontar-se als grans reptes i dificultats.

La fe dóna lloc a una nova relació. Tinc pares, germans, amics, tinc la Humanitat sencera i, a més, tinc consciència de formar part d’una altra realitat, en la qual no solament Déu m’està acompanyant, sinó també àngels, arcàngels i altres éssers que for-

men part d’aquest món però que jo no veig amb els meus ulls. T’adones que la vida té altres aspectes invisibles que no coneixes.

Ara et mous en dos nivells, el terrenal i el que s’estén més amunt dels núvols. Estàs actuant al món sencer.

Que meravellós sentir que la riquesa de la teva vida s’ha estès de la Terra al Cel!

En estar en aquest món, tu ja estàs existint en el món de Déu. Si creus, si tens fe, entraràs en la Vida Eterna. De fet, ja en formes part.

El no-res no parla. Podem escollir entre el buit del no-res i un Déu que és viu i ens estima.

EL NO-RES POT SER UN GUIA  
EN LA TEVA VIDA:  
CEC ET DONARÀ LA MÀ.  
EL NO-RES FARÀ PER TU EL QUE PUGUI.

*los ollos a intencio taur la...  
nomia la presentia.*